

gjort, over min Smaalighed. Min Smaalighed gælder Statens Udgifter. Jeg mener, at Administrationen overhovedet, hvor det gælder Statens Udgifter, andre Folks Penge, bør være til det yderste nøjeregnende, ja, endog smålig. Det ærede Medlems Bebrejdelse mod mig paa dette Punkt tager jeg ubetinget som en Kompliment. Mine foran fremsatte Bemærkninger om Princippet for Rentens Tildeling er i øvrigt en Imødegaaelse — og en tilstrækkelig tydelig Imødegaaelse — af det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Udtalelser, og jeg skal derfor ikke imødegaa det ærede Medlems Betragtninger nærmere, saa meget mindre som det ærede Medlem ubetinget og altid staar paa det Standpunkt, som kort kan udtrykkes saaledes: Forsørgelser kan kun forhøjes, aldrig nedsættes.

Det konservative Mindretals Ændringsforslag angaaende Arbejdsgivernes Bidrag kan jeg ikke tiltræde. Jeg giver dette Mindretal Ret i, at Erhvervssygdomme spiller en saare ringe Rolle ved de Former af Invaliditet, her er Tale om, men de tre sociale Love, Invalidforsikringsloven, Ulykkesforsikringsloven og Sygeforsikringsloven, hænger organisk saadan sammen, at de maa ses under eet, og det kan ikke nægtes, at Arbejdsgiverne paa Ulykkesforsikringen har en — efter min Mening betydelig — Favør paa Sygekassernes Bekostning, idet Sygekasserne betaler Dagpenge og andre Udgifter de første 13 Uger, efter at et Ulykkestilfælde er indtraadt, hvorfor jeg anser det for ret og billigt, at Arbejdsgiverne ogsaa bidrager noget til Udgifterne ved Invalidforsikringsloven.

Angaaende det radikale Mindretals, det ærede Medlem Hr. P. Munchs, Ændringsforslag skal jeg først udtrykke min Beundring for den Flid, der er nedlagt deri. Hvis Flid og Skrivebordsteorier kunde gøre det, vilde dette sikkert være et fortræffeligt Forslag, men saa snart man prøver Forslaget paa de virkelige Forhold, paa Livet, som det er, falder det sammen som et Korthus. Idet jeg nu tillader mig at kritisere det ærede Medlems Forslag, tror jeg, jeg med det samme kan imødegaa det ærede Medlems Kritik af Ministeriets Forslag. Det ærede Medlem er i den Grad ude af Kontakt med det virkelige Liv, at han mener, man kan paalægge hver eneste af Landets 1700 Sygekasser et gigantisk Beregnings- og Administrationsarbejde. I det ærede Medlems Forslag regnes der med 7 forskellige Præmieydelser, efter som den forsikrede hører til den ene eller den anden Kategori, og der regnes med 5 forskellige Renter,

kombineret med 4 forskellige Tillæg, efter som der er flere eller færre Børn. Hver eneste af vore smaa Landsygekasser, som raader over en saare beskeden administrativ Hjælp, maatte i Virkeligheden for at opfylde de Betingelser, det ærede Medlem stiller i sit Forslag, være organiseret som et Livsforsikringsselskab i Verdensformat. Det ærede Medlem kan dog umuligt tænke sig, at noget saadant kan vedtages i dette Ting.

Dernæst optræder det ærede Medlem som Kritiker af Ministeriets Forslag og endvidere som den, der vil indføre Besparelser. Jeg skal først dvæle et Øjeblik ved det ærede Medlems Stilling som Kritiker af Besparelserne ved Ministeriets Forslag. I Ministeriets Forslag — det er Ministeriets Forslag, jeg taler om, ikke Udvalgsflertallets — regnes der med en Besparelse for Præmierydere, Arbejdsgivere, Stat og Kommuner paa tilsammen 6,8 Mill. Kr. med Fradrag for Kommunerne af det særlige Tilskud, disse skulde yde. Denne Besparelse erklærer det ærede Medlem for fejlagtigt beregnet og reducerer den med godt 2 Mill. Kr. til 4,7 Mill. Kr. Til Belysning af det ærede Medlems Regnemetode er det af Interesse at se, hvorledes det ærede Medlem borteskamoterer disse 2 Mill. Kr. I Ministeriets Forslag er der naturligvis regnet med Finansaaret 1927—28 og de kommende Finansaar. Det ærede Medlem gaar i sin Beregning ud fra det Aar, som er overstaet, 1926, men det er dog ikke Besparelser for Aaret 1926, man har tænkt at indføre, det er for 1927—28 og de kommende Aar. Det ærede Medlem regner med, at der ved Slutningen af 1926 var ca. 18 000 Rentenydere, men naar man vil udregne Besparelsen for de kommende Aar, maa man dog regne med de virkelige Forhold og medregne dem, der kommer til i 1927—28 og i de kommende Aar. Invalidforsikringsfonden har nu angivet de Rentenydere, der kommer til i Aaret efter 1926, til 6 500, og dertil maa man tage i Betragtning, at Bevillingen til det store Flertal af disse Rentenydere gives mindst 1 Aar efter, at Begæringen er indleveret. Ifølge Loven skal disse have Rente betalt fra det Tidspunkt, deres Begæring er indleveret — disse 6 500 Rentenydere tæller altsaa dobbelt. Hvis de alle gjorde det, maatte det ærede Medlem til sit Tal, 18 000, lægge Udgiften til 6 500 Rentenydere multipliceret med 2. Saa slemt er det nu imidlertid ikke, bl. a. fordi der ogsaa sker Afgang af Rentenydere ved Dødsfald og paa anden Maade, og det Antal Rentenydere, man maa regne med udgaar pr. Aar, kan sættes til 2 500. Men selv om man fradrager disse